

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Μαργαρώ, ποίημα ὑπὸ Γεωργίου Βιζυηνοῦ.
Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γ. Ξ.
Ἀναβάτης οὐχὶ Ἀνελκυστήρ, Ποδηλάτης
οὐχὶ Ποδηλατιστής, ὑπὸ Γ. Ν. Χατζιδάκι.
Ἐθνικαὶ ὕμνοι, ὑπὸ Σπυρ. Π. Λάμπρου.
Λευκὰ τραγούδια: Ἀνοιξιὰτικα, ποιήματα,
ὑπὸ Μ. Α. Μαλακασή.
Ὁ Χρυσοκάραβος, διήγημα Ἐδγάρδου Πόου
(μετ' εἰκόνων), μετάφρασις Ἐμμανουὴλ Ροῖδου.
Μικρὰ Διάφορα: Ἡ ἀφομοίωσις τῆς τροφῆς,
ὑπὸ Π. Ε. Δρακοῦλη.
Προκλήρυς Β' Διαγωνισμοῦ πρὸς συγγραφὴν
διηγήματος.
Χρονικά.—Ζητήματα καὶ Ἑρωτήσεις.
Ἡ Ἀλληλογραφία μας.
Ὁ Ναύσταθμος (εἰκόν).
Εἰς τὸ προδεχέαι: Μάιος, αὐτόγραφον ποί-
ημα ὑπὸ Ἰωάννου Πολέμη.—Ὁ Νεκρὸς, διή-
γημα ὑπὸ Ν. Ἐπισκοποπούλου.—Τὸ καράβι,
ποίημα ὑπὸ Στεφάνου Μαρτζώκη κτλ.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφο-
ρῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν»:
Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευ-
θυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας»
Ἀθήνας.

ὑπὸ τὸ παράθυρόν της ἔρριπτε πετράδια,
καὶ ἐκείνη ἀκούουσα τὸ σύνθημα προέβαι-
νεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐγίνετο ἡ ἐπομένη
συνδιάλεξις.—Καλὴ ἴσπερα Ξενοῦ.—Κα-
λῶς τὸν Λιοντῆ.—Καλὰ ἴσαι Ξενοῦ;—
Καλὰ Λιοντῆ.—Ἦκουσες τὸ μπουμ;—
Ἦκουσά το.—Ἐγὼ μού τανε. . . Μετὰ
μακρὰν δὲ διαμονὴν ἐν σιωπῇ ἔλεγε πάλιν
—Καλὴ νύκτα Ξενοῦ.—Ἦ τὸ καλὸ Λιον-
τῆ. Καὶ ἡ Ξενοῦ εἰσέρχετο καὶ ἔκλειε τὸ
παράθυρον, ὃ δὲ Λιοντῆς ἐπέστρεφεν εἰς τὴν
ὑπηρεσίαν του, ἔτοιμος νὰ ἐπανέλθῃ τὴν
ἐπιούσαν πρὸς ἐπανάληψιν τοῦ αὐτοῦ δια-
λόγου».

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

“ΛΕΥΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ,”

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

1

Τὴ ροδισμένη αὐγούλα χαιρετίζει
Τὸ ἀηδὸν ποῦ στὰ δάση μέσα ψάλλει,
Ἡ λεμονιά ἡ πολυκαρπὴ ποῦ ἀνθίζει,
Τὸ ρόδο μὲ τ' ἀσύγκριτό του κάλλη.

Τὸ πράσινο, τὸ δλοξανθο χορτάρι
Τὸ μυρωμένο ἀφίνει ἀνασασμό του,
Χαμὸδέντρο καὶ δέντρο καὶ βλαστάρι
Σκορπάει τὸν τρυφερὸ χαιρετισμό του.

Τὸ ἀγέρι φτερουγίζει ἐρωτευμένο
Στὰ δάση, στὰ βουνά, στὰ περιγιάλια
Κ' ἐνὰ τραγοῦδι ἀφίνουν μαγεμένο
Θάλασσες καὶ στεριὲς ἀγάλια ἀγάλια.

Κ' ἐνῶ λαμπρὸ καὶ ὑπέρχρυσο προβαίνει
Τῶν ἀστεριῶν τὸ ἀστὲρ στὸν αἰθέρα,
Ξαναγεννιούνται μέσ' στὴν οἰκουμένη
Τὰ πλάσματα ὅπου χαίρουνται τὴ μέρα.

2

Ὁ Ἥλιος ροδοκόκκινος στὴ δύση
Καμαρωμένος τώρα κατεβαίνει
Λάμψη, ζωὴ καὶ ἐλπίδες νὰ χαρίσῃ
Σε τόπους μακρυνούς ξαναπηγαίνει.

Τὰ ὑστερνὰ σκορπᾷ φιλήματά του
Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ γάνεται καὶ σθύνει
Καὶ μέσ' στὸ φλογερὸ τὸ ἀνάβλεμμά του
Ἡ θάλασσα αἱματόδρεχτη ἔχει μείνει.

Πουλὰκια τόρα πλέον δὲν κελαῖδουνε
Δυὸ δυὸ μέσ' στὰ δεντρόκλαδα κρυμμένα,
Καὶ μόνο τὰ λουλούδια ἀνοθολοῦνε
Μὲ τὴ δροσιὰ τοῦ ἀπὸδραδου λουσιμένα.

Καὶ μέσα στὴν καρδιά ποῦ λαχταρίζει
Ἡ ὥρα αὐτὴ γεννᾷ μεγάλη θλίψη,
Θαρρεῖς πῶς ἡ νυχτιὰ ὅπου φτερουγίζει
Κ' ἀπ' τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲ θὰ λείψῃ.

3

Μέσ' στὰ βαθειὰ μεσάνυχτα τὰ μαῦρα
Θερμὸ τὸ μισοφέγγαρο προβαίνει
Κ' ἐνῶ τὴν πύρινή του δείχνει λαῦρα,
Δροσόλουστη κοιμάται ἡ οἰκουμένη.

Δεντρόφυλλο δὲ σιέται, ἰδέε, κανένα,
Πουλὰκι δὲν ἐλάλησεν ἀκόμα,
Τὸ ἀηδὸν μέσ' στὰ δάση τὰ παρθένα
Ἀνοίγει μόνον κάποτε τὸ στόμα.

Τὰ λουλουδάκια ὡς τόσο ἀνοθολοῦνε,
Γλυκὰ μεθοῦν τὸν ἥσυχον ἀγέρα
Καὶ μ' εὐωδίεσ οὐράνιες χαιρετοῦνε
Τὴ φύση τὴν πεντάμορφη μητέρα.

Ὅμως τὴν ὥρα αὐτὴ τὴ μαγεμένη,
Ποῦ ἀθῶα θαρρεῖς εἶν' ὅλα κοιμισμένα,
Παρθενικὸ ἡ ἀπειραγτὸ δὲ μένει
Ἀπ' ὅ, τι ζῇ καὶ αἰσθάνεται, κανένα.

Μ. Α. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Ο ΧΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ¹

Διήγημα Ἐδγάρδου Πόου.—Μετάφρ. Ε. Δ. Ροῖδου.

Ὅταν ἡ νευρικὴ ἡμῶν ἐξαψὶς κατη-
νάσθη κάπως μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ θη-
σαυροῦ, βλέπων ὁ Λεγρὰν πόσον ἡμην
ἀνυπόμονος νὰ γνωρίσω τὴν λύσιν τοῦ αἰ-
νίγματος, ἠδόκησε νὰ μ' ἐξηγήσῃ τοῦτο
μετὰ πάσης λεπτομερείας.

—Ἐνθυμεῖσαι βεβχίως, μὲ εἶπεν, ὅτι
τὴν ἐσπέραν ὅπου ἐσχέδιασα προχειρῶς τὸν
καράβον ἐδυσχερестήθη καὶ ἐκ τῆς ἐπι-
μνησ σου νὰ ἰσχυρίζεσαι ὅτι δὲν ἐξω-
γράψισα καράβον, ἀλλὰ κράνιον νεκροῦ.
Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα ὅτι ἀστειεύσαι, ἔπειτα
ἐνθυμηθεῖς τὰς εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ καράβου

κηλίδας, ἐσκέφθην ὅτι δυνατόν ἦτο νὰ ἦπα-
τήθης ἐκ τῆς ὁμοιότητος αὐτῶν μὲ ὀφθαλ-
μοὺς καὶ στόμα κράνιου. Ὅπως δὲ ποτε ἡ
εἰρωνεία σου περὶ τῆς ζωγραφικῆς μου ἱκα-
νότητος μ' ἐφάνη ἀδίκος ἢ τοῦλάχιστον
ὑπερβολικὴ. Δυσχερестήθεις ἐξ αὐτῆς ἡτοι-
μαζόμεν νὰ ρίψω εἰς τὸ πῦρ τὸ χαρτίον ἡ
μᾶλλον τὴν μεμβράνην τὴν ὅποιαν μοῦ ἐπέ-
στρεψες, ὅταν τὸ βλέμμα μου ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ
σχεδιάσματός μου καὶ πρὸς μεγίστην μου
ἐκπληξιν ἐπέσθην ὅτι πράγματι ὑπῆρχεν
ἡ εἰκὼν κράνιου ἐκεῖ ὅπου ἐνόμιζα ὅτι ἐσχέ-
διασα τὴν εἰκόνα καράβου. Ἡ ἀπορία μου
ἦτο τοσαύτη, ὥστε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μοῦ
ἀφῆρεσε τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ. Ἄμα
συνῆλθον μετέβην, ὡς ἐνθυμεῖσαι, εἰς τὴν
ἄλλην ἄκρην τοῦ θαλάμου διὰ νὰ ἐξε-
τάσω ἡσυχώτερα τὴν περγαμηνήν. Στρέ-
ψας αὐτὴν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος παρατήρησα
ἀμέσως ἐπ' αὐτῆς τὸ σχέδιον τοῦ καράβου
τὸ ὅποιον εἶχα ζωγραφίσαι πρὸ ὀλίγου. Τὸ
παράδοξον καὶ ἀνεξήγητον ἦτο ὅτι ἐπὶ
τῆς περγαμηνῆς ἐκείνης δὲν ὑπῆρχε πρὸ
τινων στιγμῶν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος
εἰκόνος κράνιου, ἀφοῦ κάλλιστα ἐνθυμού-
μην, ὅτι πρὶν ζωγραφίσω τὸν καράβον, εἶχα
ἐξετάσει αὐτὴν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ζη-
τῶν τὸ δυνατόν ἐννοεῖν νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κα-
θάρωτερον. Ἄν ὑπῆρχε τότε ἐπ' αὐτῆς
ὁρατὸν σχέδιον κράνιου, ἀδύνατον ἦτο νὰ
μὴ τὸ παρατηρήσω. Ἐξ ἀπαντος λοιπὸν
ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν αἰφνιδίαν αὐτοῦ ἐμφά-
νισιν μυστήριον τι τὸ ὅποιον δὲν ἤμην ἱκα-
νὸς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ κατα-
νοήσω. Ἠγέρθην λοιπὸν καὶ ἐγκλείσας
μετὰ προσοχῆς τὴν περγαμηνήν εἰς τὸ χαρ-
τοφυλάκιόν μου, ἀνέβηκα πᾶσαν περὶ αὐτῆς
σκέψιν εἰς τὴν ὥραν ὅπου θὰ ἤμην μόνος.

Ἀφοῦ ἀνεχώρησες σὺ καὶ ἀπεκοιμήθῃς ὁ
Δίας, ἡσυχολήθην ἐπιμόνως εἰς μεθοδικὴν
ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος ὑπὸ πάσας αὐτοῦ
τάς ἐπόψεις. Πρὸ παντός ἄλλου ἔπρεπε νὰ
ἐνθυμηθῶ ἀκρι-
βῶς πῶς ἔτυχε
νὰ πέσῃ εἰς τὰς
χεῖράς μου τὸ
τεμάχιον ἐκεῖνο
περγαμηνῆς. Τὸ
μέρος ὅπου εὐ-

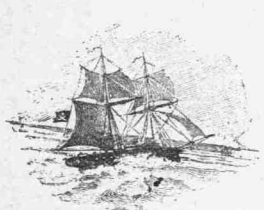
ρομεν τὸν καράβον ἦτο πλησίον τῆς ἀκτῆς
οὐχὶ τῆς νήσου, ἀλλὰ τῆς ἀπέναντι ἡπείρου
εἰς ἐλάχιστην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης
κατὰ τὴν παλιόροϊαν. Ὅταν τὸν συνέλαβα
μ' ἐδάγκασεν εἰς τὴν χεῖρα τὸσον ὀδυνηρῶς,
ὥστε ἠναγκάσθην νὰ τὸν ἀφίσω. Ὁ Δίας, ὁ
καθὼς πάντοτε προφυλακτικὸς, φοβούμενος
νὰ ἐγγίσῃ διὰ τῶν γυμνῶν χειρῶν τὸ ἐν-
τομον τὸ ὅποιον εἶχε πετάξει πρὸς τὸ μέ-
ρος του, ἐξήτει περὶ αὐτὸν φύλλον δένδρου
ἢ ἄλλο τι τοιοῦτο, ὅταν ἔτυχε νὰ παρα-
τηρήσωμεν τὸ τεμάχιον μεμβράνης, τὸ
ὅποιον ἐνόμισα χαρτίον, ἡμίχλωστον εἰς τὴν
ἄμμορ τῆς παραλίας πλησίον τῶν συντριμ-
μάτων λέμβου, κειμένων ἐκεῖ πρὸ πολλοῦ,
ὡς ἡδυνήθη νὰ εἰκάσω ἐκ τῆς ἐλεεινῆς
καταστάσεως τῶν σπινδῶν.

¹ Ἰδε σελ. 156.

Ὁ Δίας ἔλαβε τὸ τεμάχιον μεμβράνης, ἐτύλιξεν ἐντὸς αὐτοῦ τὸν κάραβον, μὲ τὸν ἔδωκε καὶ εὐθὺς ἔπειτα ἀπῆλθον ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν καλύβην μου. Καθ' ὁδὸν ἀπηντήσαμεν τὸν ὑπολοχαγὸν Γεώργιον, ὅστις, ὡς σὲ εἶπα, μὲ παρεκάλεσε νὰ τοῦ δανείσω τὸν κάραβον διὰ νὰ τὸν ζωγραφίσῃ. Τοῦ τὸν ἔδωκα λοιπὸν καὶ ἔσπευσε νὰ τὸν κρύψῃ εἰς τὴν τσέπην του χωρὶς τὴν μεμβράνην, τὴν ὑποίαν ἔχωσα, ὡς φαίνεται, καὶ ἐγὼ ἀσυνειδήτως εἰς τὴν ἰδικήν μου.

Ἐνθυμεῖσαι βεβαίως ὅτι, ὅταν ἐκάθισα εἰς τὸ τραπέζι διὰ νὰ ζωγραφίσω τὸν κάραβον, δὲν εὗρήκα ἐπ' αὐτοῦ χαρτίον, ὅταν δὲ ἐζήτησα εἰς τὰ θυλάκιά μου παλαιάν τινα ἐπιστολὴν πρὸς ἀναπλήρωσιν αὐτοῦ, ἀνεῦρον ἐντὸς αὐτῶν τὸ τεμάχιον μεμβράνης. Σοῦ ἐκθέτω μετὰ πάσης ἀκριβείας τὰς λεπτομερείας ταύτας, διὰ τὸν λόγον ὅτι οὐδεμία αὐτῶν στερεῖται σημασίας.

Πιθανὸν εἶναι νὰ μὲ θεωρῇς καὶ σὺ, καθὼς πολλοὶ ἄλλοι, ὡς ὀπτασιαστὴν, διὰ τὸν λόγον ὅτι κατορθῶνω πολλάκις νὰ

διακρίνω ὅσα δὲν βλέπουν οἱ ἄλλοι. Εἰς δὲ τὴν παροῦσαν περίπτωσιν δὲν ἔλειψα νὰ συνδυάσω ὡς κρίκους τῆς αὐτῆς ἀλυσού το

ναυάγιον τῆς λέμβου παρὰ τὴν παρχλίαν καὶ τὴν πλησίον τῶν λειψάνων αὐτῆς ἀνεύρεσιν τεμαχίου περγαμηνῆς φερούσης τὴν εἰκόνα κρηνίου, τὸ ὅποιον εἶναι τὸ πασίγνωστον ἔμβλημα τῆς πολεμικῆς σημαίας τῶν πειρατῶν.

Πλὴν τούτων ἐσκεπτόμην ὅτι σπανίως συμβαίνει νὰ γράφονται ἐπὶ περγαμηνῆς, ἥτις εἶναι πολὺ πλέον ἀκριβὴ καὶ πλέον δύσχρηστος ἀπὸ τὸ κοινὸν χαρτίον, ἀσημαντοὶ σημειώσεις. Ἡ σκέψις αὕτη μ' ἔκαμε νὰ συμπεράνω ὅτι ὑπῆρχε μυστηριώδης τις σχέσις μετὰ τῆς κεφαλῆς νεκροῦ καὶ τῶν παρὰ τὴν παρχλίαν ναυαγίων. Τὸ σχῆμα τῆς περγαμηνῆς ἦτο ἐπιμηκὲς τετράγωνον, ἀπαρχλακτον ὡς τὰ χρησιμεύοντα πρὸς σύνταξιν ἐπιστήμων ἐγγράφων.

— Ἀλλὰ πρὸ ὀλίγου μὲ εἶπες, διέκοψα ἐγὼ, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμία εἰκὼν κρηνίου ἐπὶ τῆς περγαμηνῆς, ὅταν ἐσχεδιάσεις ἐπ' αὐτῆς τὸν κάραβον. Ποία λοιπὸν δύναται νὰ ὑπάρχῃ σχέσις μετὰ τῆς λέμβου καὶ τοῦ κρηνίου, ἀφοῦ κατὰ τὴν γνώμην σου, τὸ κρηνίον ἐξωγραφῆθη ὡς οὐδέποτε ἐπὶ τῆς περγαμηνῆς ἀφοῦ ἐξωγράψισες σὺ τὸν κάραβον.

— Περὶ τοῦτο ἀκριβῶς περιστρέφεται τὸ μυστήριον, τὸ ὅποιον δὲν ἐβράδυνα ν' ἀνακαλύψω διὰ τῆς ἐξῆς σειρᾶς συλλογισμῶν: ὅταν ἐσχεδιάσῃς τὸν κάραβον οὐδεμία ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς περγαμηνῆς εἰκὼν κρηνίου, εὐθὺς δ' ἔπειτα σ' ἔδωκα τὴν

περγαμηνὴν καὶ δὲν ἔπαυσα νὰ σὲ κυττάζω μέχρις οὐ μοῦ τὴν ἐπέστρεψες. Βέβαιον λοιπὸν ἦτο ὅτι τὸ κρηνίον δὲν ἐξωγράψισες σὺ, οὔτε ἄλλος τις μετὰ σέ. Εἰς οὐδένα λοιπὸν ἠδύναντο ν' ἀποδοθῇ ἡ ἐργασία αὕτη, τῆς ὁποίας τὸ προῖον ἐπρόκειτο ἀνεξηγήτως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Πρὸς εὐρεσιν ἐξηγήσεως ἐπροσπάθησα νὰ ἐνθυμηθῶ καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῶν ὅσα

συνέβησαν κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα χρόνου, τὸ ὅποιον ἐμεσολάβησε ἀφοῦ σ' ἔδωκα τὴν περγαμηνὴν μέχρις οὐ μοῦ τὴν ἀπέδωκες. Ὡς ἐνθυμεῖσαι, ὁ καιρὸς ἦτο ψυχρὸς καὶ ἐκάθησο πλησίον τῆς πυρᾶς. Ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἔλαβες τὸ σχέδιόν μου καὶ πρὶν προσθᾶξῃς νὰ τὸ ἰδῇς, εἰσώρμησεν εἰς τὸ θυμάτιον καὶ ἐχύθη ἐπάνω σου ὁ σκύλος μου Βόλφ, τὸν ὅποιον ἐθώπευες διὰ τῆς ἀριστερᾶς σου χειρὸς, ἐνῶ ἡ δεξιὰ ἐκρέμετο μετὰ τῶν γονάτων σου ἀντικρὺ τῆς πυρᾶς. Φοβηθεὶς τότε μὴ κατ' ἡ περγαμηνή, ἡτοιμαζόμεν νὰ σὲ εἶπω νὰ προσέξῃς, πρὶν ὅμως προσθᾶσω νὰ πράξω τούτο, ἀπεμάκρυνες τὸν σκύλον καὶ ἤρχισες νὰ παρκατηρῇς τὸ σχέδιόν μου. Ταῦτα πάντα μὲ ὠδήγησαν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι εἰς οὐδὲν ἄλλο ἠδύναντο ν' ἀποδοθῇ ἡ ἐμφάνισις τῆς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου εἰκόνας κρηνίου πλὴν τῆς θερμότητος τῆς ἐστίης.

Ὡς κάλλιστα γνωρίζεις, ὑπάρχουν πολλάι χημικαὶ σκευασαὶ διὰ τῶν ὁποίων δύναται τις νὰ γραφῇ ἐπὶ χαρτίου ἢ μεμβράνης χαρκατῆρας ἐντελῶς ἀχρόους καὶ μόνον διὰ τῆς θερμάνσεως ὁρατοῦς. Πρὸς τοῦτο μεταχειρίζονται συνηθέστερον τὸ ὀξείδιον ἢ τὰ ἄλατα τοῦ κοβαλτίου ἐν διαλύσει εἰς νιτρικὸν ἢ χλωρονιτρικὸν ὅξυ μὲ προσθήκην τετραπλάσιου νεροῦ. Τὰ διὰ τοιαύτης μελάνης ἀοράτως γραφόμενα λαμβάνουσι διὰ τῆς θερμάνσεως χρῶμα κόκκινον ἢ πρασινωπόν, ἐξαφανιζόμενον μετὰ τινος χρόνου ἀφοῦ ψυχρανθῇ τὸ χαρτίον καὶ ἀναφανίσκον διὰ νέας χρήσεως τῆς θερμότητος.

Ἐξαιρουμένων νὰ ἐξετάζω τὴν εἰκόνα τοῦ κρηνίου παρετήρησα ὅτι αἱ πλησίον τῆς ἄκρας τῆς μεμβράνης γραμμαὶ ἦσαν πολὺ μάλλον εὐδιάκριτοι τῶν λοιπῶν, ὡς ἐκ τῆς ἀνίσου καὶ ἀνεπαρκούς ἐπιδράσεως τῆς θερμότητος. Ἐσπευσα τότε ν' ἀνάψω πυρὰν ἀνθρώπων καὶ νὰ θερμάνω ἐπ' αὐτῆς ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς μεμβράνης. Ἐν ἀρχῇ οὐδὲν ἄλλο κατώρθωσα παρὰ νὰ κατστήσω ζωηρότερας τὰς γραμμὰς τοῦ κρηνίου, μετ' ὀλίγον ὅμως διέκρινα εἰς τὴν διαγωνίᾳ ἀντίθετον ἄκραν ἑτερον σχεδιασμά, τὸ ὅποιον μοὶ ἔφανε κεφαλὴ αἰγός, μετ' ἀκριβεστέραν ὅμως ἐξέτασιν ἐπέστην ὅτι ἦτο ἐριφίον.

Ταῦτα ἀκούων δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ γε-

λάσω, ἂν καὶ τοῦτο ἴσως ἄδικον μετὰ τὴν εὐρεσιν θησαυροῦ ἀξίας ἐνός καὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου δολλαρίων.

— Δύσκολον εἶναι, εἶπα, ν' ἀνεύρω λογικὸν κρίκον συνδέοντα τοὺς πειρατὰς μετὰ αἰγας, αἱ ὁποῖαι μὲ φαίνονται σχετικώτεροι μὲ τοὺς ποιμένας.

— Ἀλλὰ σὲ εἶπα, ἀπῆντησεν ὁ φίλος μου, ὅτι ἡ κεφαλὴ δὲν ἦτο αἰγός, ἀλλ' ἐριφίου.

— Ἐστω καὶ ἐριφίου, ἡ διαφορὰ δὲν εἶναι μεγάλη.

— Ἀν ὅχι μεγάλη, εἶναι ὅμως σημαντική. Πιθανὸν εἶναι ὅτι δὲν ἀγνοεῖς τὴν ὑπαρξίν τοῦ περιβόητου πλοίαρχου Κιδ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα σημαίνει ἀγγλικὰ **ἐριφίου**. Εὐλόγως λοιπὸν ἦτο ἡ εἰκασία ὅτι εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς μεμβράνης κεφαλὴ ἐριφίου ἦτο εἰδὸς τι συμβολικῆς ὑπογραφῆς, τὴν δὲ εἰς τὴν ἀντίθετον γωνίαν κεφαλὴν νεκροῦ ἠδυνάμην νὰ θεωρήσω ὡς σφραγίδα τοῦ ἐγγράφου. Μεταξὺ ὅμως αὐτῶν δὲν διέκρινα ἀπολύτως τίποτε.

— Ἐνῶ ἐπερίμενες νὰ εὕρῃς ἐπιστολὴν μετὰ τῆς ἐπισκεφαλίδος καὶ τῆς ὑπογραφῆς:

— Βεβαίως. Ἀλλ' ἡ μὴ ἀνεύρεσις αὐτῆς δὲν ἤρκεσε νὰ καταστείλῃ τὸ προκείμενόν μου μεγάλῃς τινὸς καλοτυχίας. Τὸ προκείμενόν μου τούτο, τὸ μὴ δυνάμενον ἀκόμη νὰ στηριχθῇ εἰς οὐδὲν θετικὸν γεγονός, προήρχετο ἴσως ἐκ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ πόθου μου. Καὶ αὕτη ἡ ἀνοησία τοῦ μαύρου μου, ἐπιμένοντος ὅτι ὁ κάραβος ἦτο ἐλόχρυσος, συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐξαφάν τῆς φαντασίας μου. Πολὺ ὅμως περισσώτερον ἡ σύμπτωσις πλήθους περιστάσεων, ἡ ὁποία δὲν ἠδύναντο νὰ μὴ θεωρηθῇ ὡς ἐξαιρετική, ἂν μάχιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι αὗται συνεσσωρεύθησαν κατὰ τὴν μόνην ἡμέραν τοῦ ἔτους ὅπου τὸ κρυν μᾶς ἠνάγκασε ν' ἀνάψωμεν τὴν ἐστίαν. Χωρὶς τὴν πυρὰν ἐκείνην καὶ ἂν δὲν ἐπήδα ἐπάνω σου ὁ σκύλος, ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν ὅπου σ' ἔδωκα τὴν μεμβράνην, δὲν θ' ἀνεφαίνετο ἐπ' αὐτῆς ἡ εἰκὼν τοῦ κρηνίου καὶ δὲν θὰ εὐρίσκαμεν τὸν θησαυρόν.

— Δὲν ἔννοῶ ἀκόμη καλὰ, ἀλλ' εἶμαι περιεργότατος. Ἐξακολούθησε, σὲ παρακαλῶ.

— Δὲν πιστεύω ν' ἀγνοῇς ὅσα θρυλοῦνται ἀόριστως περὶ θησαυρῶν ταφέντων παρὰ τὴν παρχλίαν τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὑπὸ τοῦ Κιδ καὶ τῶν συντρόφων του. Οἱ θρύλοι οὗτοι, ὅσον καὶ ἂν ἦσαν ἀόριστοι, ἐπανελαμβάνοντο ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν τόσον ἐπιμόνας, ὥστε δύσκολον ἦτο νὰ θεωρηθῶσιν ὡς τελείως ἀναίτιοι. Ἡ δὲ αἰτία τῆς ἐπιμονῆς ταύτης ἦτο, κατὰ τὴν γνώμην μου, ὅτι ὁ ταφεὶς θησαυρὸς δὲν εἶχεν ἐκταφῇ. Ἀν ὁ Κιδ εἶχε κρύψει τὸν θησαυρόν του ἐπὶ τινος καιρὸν καὶ τὸν εἶχεν ἔπειτα παρκαλῆθῃ, ἡ διάδοσις δὲν θὰ περιήρχετο εἰς ἡμᾶς τόσον ἀναλλοίωτος. Οὐδεὶς τῶν ὄντι ἐγένετο ποτε λόγος περὶ εὐρέσεως, ἀλλὰ μόνον περὶ ἀναζητήσεως θη-

σαυροῦ. Ἐθεώρησα λοιπὸν πιθανὸν ὅτι τυχαῖον τι γεγονός, ὡς λ.χ. ἡ ἀπώλεια τῆς σημειώσεως τῆς ὀριζούσης ἀκριβῶς τὸν τόπον ὅπου εἶχεν ἀποτεθῆ τὸ κιβώτιον, ἐστέρησε τὸν κύριον αὐτοῦ τῶν μέσων νὰ τὸν ἀνεύρῃ. Τοῦτο ἴσως μαθόντες οἱ σύντροφοί

του, ἤρχισαν νὰ τὸν ἀναζητῶσιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἰς ὅλας τὰς ἀκτὰς ὅπου εἶχε πλησιάσει τὸ πλοῖον τοῦ Κιδ, καὶ διὰ τῶν ἐπιμόνων τούτων ἀναζητήσεων ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὴν γένεσιν τῆς διαδόσεως. Ἐτυχέ ποτε ν' ἀκούσης ὅτι ἐξετάσῃ θησαυρός;

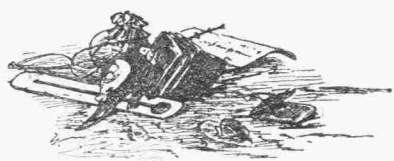
— Ὁχι.

— Πασιγνώστον ἐν τούτοις εἶναι ὅτι ὁ Κιδ εἶχε συναθροίσει μέγαν πλοῦτον. Συνδυάζων πάντα ταῦτα κατήντησα εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ θησαυρὸς οὗτος ἀπέμενεν ἀκόμῃ εἰς τὸν λάκκον, ὅπου εἶχεν ἀποτεθῆ καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἠΐξανε καὶ μετεβάλλετο σχεδὸν εἰς βεβαιότητα ἡ ἐλπὶς μου, ὅτι τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο περγαμηνῆς ὑπεδείκνυε τὸν τόπον ὅπου εἶχεν ἀποτεθῆ ὁ θησαυρὸς.

— Καὶ τί ἔκαμες τότε;

— Ἐξέθεσα τὴν περγαμηνὴν εἰς ζωροτέραν πυράν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν οὐδὲν ἐφάνη. Τότε ἐσκέφθην ὅτι τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ συσσωρευμένου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς μεμβράνης ῥυτίου. Ἐσπευσα λοιπὸν νὰ πλύνω αὐτὴν διὰ θερμοῦ ὕδατος καὶ ἔπειτα τὴν ἔθεσα ἐντὸς σιδηρᾶς χύτρας καὶ ταύτην ἐπὶ πυρᾶν. Ὅταν ἀνέσχυα αὐτὴν παρετήρησα μετ' ἀπεριγράπτου χαρᾶς ὅτι ἐστίζετο εἰς πολλὰ μέρη διὰ σημείων τὰ ὅποια ὁμοιάζαν ἀριθμοὺς τοποθετημένους κατὰ σειράς. Ἐθεσα καὶ πάλιν τὴν μεμβράνην εἰς τὴν χύτραν καὶ ὅταν τὴν ἀπέσυρα ἦτο ἀπαράλλακτος ὡς θὰ τὴν ἰδῇς.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΜΙΚΡΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

Η ΑΦΟΜΟΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΟΦΗΣ

Ὁ ἰταλὸς φυσιολόγος Ἄγγελος Μόσσο, γνωστὸς ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ ἐκ τῶν περὶ θερμοκρασίας τοῦ ἐγκεφάλου ἐρευνῶν του, παρήγαγεν ἐσχάτως νέον ἔργον, πραγματευόμενον περὶ τῶν μυϊκῶν κινήσεων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Πᾶσα κίνησις φέρει κόπωση, οἰκδῆποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ τὸν μυῶνα κινήσασα δύναμις. Ἡ κόπωσις βεβιαχῶς ὀφείλεται εἰς τοπικὰς ἀλλοιώσεις παραχθεῖσας ὑπὸ ἐργασίας τινος τελεσθείσης ἐν αὐτῷ τῷ μυῶνι. Τὸ εἶδος καὶ τοὺς ὅρους τῶν ἀλλοιώσεων τούτων ὁ Μόσσο ἐρευνᾷ, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο τῆς φυσιολογίας ἀποτελεῖ ἐν τῶν σκοτεινότερων προβλημάτων αὐτῆς. Ἀμεσωτέρως προσχθὲς τυγχάνει τὸ ζήτημα τῆς ἀφομοιουμένης τροφῆς, ἥτις διατηρεῖ τοὺς μυῶνας ἐν δράσει καὶ ἀκμῇ. Διὰ τῆς λαμβανομένης τροφῆς ἀπορροφῶμεν ποικίλας ποσότητας σακχάρου, ἀμύλου, λίπους καὶ λευκώματος, αἵτινες ὑφίστανται ποικίλας μεταμορφώσεις ἐν τῷ πεπτικῷ σωλῆτι ἐρχόμεναι εἰς συνάφειαν πρὸς τὸν σίελον καὶ τὸ γαστρικόν, παγκρεατικόν καὶ ἐντερικόν ὕγρον. Τὸ ἄμυλον μεταμορφοῦται εἰς σάκχαρον, τὸ λίπος εἰς γλυκερίνην, τὸ λευκωμα τοῦ κρέατος εἰς πεπτόνην. Ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ καταστάσει ἀπορροφῶνται ὑπὸ τῶν παρειῶν τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆτος καὶ εἰσέρχονται εἰς τὸ αἷμα, ὅπου κομίζει αὐτὰ εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος. Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν ἡ ἐπικρατήσασα γνώμη, βασιζομένη ἐπὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐργασίας τοῦ Κλαυδίου Βερνάρ καὶ ἐπὶ τῶν κλασικῶν ἐρευνῶν τοῦ Πεττενκόφερ καὶ Βοίτ, εἶνε ὅτι ἡ κυρία πηγὴ τῆς δράσεως καὶ ἀκμῆς τῶν μυῶνων ὀφείλεται εἰς τὰς ὑδρανθρακικὰς οὐσίας (ἄμυλον, σάκχαρον καὶ ἔλαιον) καὶ ὅχι εἰς τὸ λευκωμα τοῦ κρέατος ὡς ἐπιστεῖετο ἄλλοτε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν θεωριῶν τοῦ Λήβιγ. Ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη διδάσκει ὅτι, τὸ ἔλαιον καὶ αἱ ὑδρανθρακικαὶ οὐσίαι παρέχουσι διὰ τῆς καύσεως αὐτῶν τὴν θερμότητα ἐκείνην, ἥτις ἀπαιτεῖται ὅπως συντηρεῖ τὴν χημικὴν μηχανὴν τοῦ ἀνθρωπίνου μυῶνος. Αἱ δὲ ἄζωτοι οὐσίαι εἰσερχόμεναι εἰς τὸ σῶμα διαιροῦνται εἰς δύο μέρη, ὧν τὸ μὲν ἐκκενοῦται ὡς περιττὸν τὸ δὲ καταναλίσκεται ὑπὸ τῶν μυῶνων, καὶ οὕτω ἡ ὅλη τροφὴ συμπληροῦται. Ἐντεῦθεν τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ συστατικά τῆς τροφῆς ἡμῶν ὀδεῖ νὰ ἀποτελοῦνται ἐξ ἐλαίων οὐσιῶν, ἀμύλου ἢ σακχάρου, ὅχι δὲ κρέατος. Τὴν θεωρίαν ταύτην, ἥτις ἤδη ἐπικρατεῖ ἐν τῇ φυσιολογίᾳ, συνώψισε καὶ διετύπωσε πρό τινας ὁ Βοίτ ἐξηγήσας ὅτι ἡ χορσὶς τοῦ κρέατος δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὴν ἀναγκαζομένην ταχέειν ὀξειδῶσιν τῶν τροφῶν ἐν τῷ ὀργανισμῷ μας. Ἡ ὀξειδῶσις ὅσον νὰ εἶνε ταχέειν

ὅπως μὴ χαλαροῦται ἡ δράσις τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἐπιτρέπουσι δὲ ταχυτάτην ὀξειδῶσιν αἱ ἐκ τοῦ φυτικοῦ βασιλείου λαμβανόμεναι τροφαί. Ἐτερος ἐξοχὸς φυσιολόγος, ὁ Πηλουγκερ ἰσχυρίζεται ὅτι αἱ ἄζωτοι οὐσίαι εἶνε ἀπαράιτητα, ἀλλὰ εἶνε γνωστὸν ἤδη ὅτι τὰς τοιαύτας οὐσίας εὐρίσκωμεν ὀξυλῶς ὅχι μόνον εἰς τὸ κρέας ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ κασεΐνῃ τοῦ τυροῦ, ἐν τοῖς ὀσπρίοις καὶ τοῖς πλείστοις τῶν λαχανικῶν. Τὸ πόρισμα ἐκ τοῦ συνόλου τῶν περὶ τροφῆς ἐπικρατουσῶν θεωριῶν, ὑποστηρίζομένων καὶ ὑπὸ τῆς πείρας, εἶνε ὅτι, ἄζωτοι οὐσίαι εἶνε ἀπαράιτητα, λαμβανόμεναι ὅμως οὕτως ὥστε νὰ εἶνε εὐπεπτοὶ καὶ συνοδευόμενοι μὲν ὑπὸ ἀμύλου, σακχάρου καὶ ἔλαιου, ἀλλ' ἐν μετριοτάτῃ ποσότητι. Ἡ ὑπερβάλλουσα ποσότης τῶν ἀμυλῶδων, παραδείγματος χάριν, εἶνε χείρων τῆς ἀνεπαρκούς θρέψεως. Ἀλλ' ὅ,τι ἀνεπιφυλάκτως καὶ ἀπολύτως ἤδη ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων εἶνε ἡ ἀξία τῶν καρπῶν ὡς τροφῆς. Ἐν τῷ θαυμασίῳ ἐκείνῳ χημειῷ τοῦ στομάχου, τὴν πολυτιμοτάτην ἐργασίαν (προκειμένου περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου στομάχου) συντελοῦσι τὰ ὀξέα τῶν παντοίων καρπῶν. Μία τῶν ἀρετῶν τῆς ἀναμίξεως αὐτῶν μετὰ τῶν ἐλαίων οὐσιῶν εἶνε ὅτι σχηματίζουν ἐν τῷ στομάχῳ καὶ σάπωνα, ὅστις καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν ἐμμονὴν τῆς ἐλαχίστης ἀκαθαρσίας. Ἐτι δὲ τὰ ὀξέα τῶν καρπῶν καθιστῶσι τὰς ἄζωτους οὐσίας εὐπέπτους καὶ ὑποβοηθοῦσι τὴν μεταμόρφωσιν τῶν ἀμυλῶδων.

Π. Ε. ΔΡ.

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Ἐπιστημονικά, Εἰδήσεις.

Τὸ ἐσπέρας τῆς π. Κυριακῆς ἐτελέσθησαν ἐν μεγάλῃ συρροῇ τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων θεατροῦ τῶν κ. κ. Χαραμῆ καὶ Πρίντζη. Μετὰ τὸν ἀγιασμὸν καὶ τὴν σύντομον προσφώνησιν τοῦ θιασάρχου κ. Κοτοπούλη, ὁ κ. Γ. Πῶπ ἀνέγνωσε τὴν ὑπ' αὐτοῦ μεθυραγικώτατα συνταχθεῖσαν ἔκθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία ἔκρινε τὰς προταθείσας ὀνομασίας τοῦ θεάτρου, ἐκλέξασα τὴν ὀνομασίαν Ἀθηνῶν. Ἡ καλύπτουσα τότε τὸ ἀέτωμα τῆς σκηνῆς σημαία κατέπεσε καὶ ἀπεκαλύφθη ἡ ἐπιγραφή «Ἀθῆναιον» ἐν μέσῳ ζωηρῶν χειροκροτημάτων.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδόδομένη ἐφημερίς «Κωνσταντινουπόλις» ἀνεδημοσίευσεν ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ μέγα μέρος τῆς Περί τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ὁμιλίας τοῦ κ. Δ. Βικέλα, — χωρὶς, κατὰ τὴν συνήθειάν της, νὰ ἀναφέρῃ ὅτι παρέλαθεν αὐτὸ ἐκ τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας».

ὑπὸ τοῦ κ. Κωνσταντίνου Ν. Χατζιδημητρίου, νέου διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας, ἐξεδόθη αἰνέσιμος διατριβὴ ὑπὸ τὸν τίτλον Studia Vergiliana, de Aeneidos forma questiones. Εἶνε ἡ πρώτη διατριβὴ ἥτις ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου γράφεται λατινιστί.

ὑπὸ τοῦ κ. Στανισλάου Μινεϊκού ἐξεδόθη κομψὴ λυρικὴ συλλογὴ, ἐπιγραφομένη Ὀνειράτα.